

Jákób és Ézsau

1 Mózes 25:19-24; 27. {PP 177}

Izsák ikerfiai - Jákób és Ézsau - jelleme és élete élesen különbözött egymástól. Ezt a különbséget Isten angyala megjövendölte születésük előtt. Amikor az angyal Rebeka aggódó imájára válaszként kijelentette, hogy két fiút kap, feltárta neki jövőre történetüket - hogy mindketten hatalmas nép fejévé lesznek, de az egyik nagyobb lesz a másíknál, és a fiatalabb lesz a kiemelkedőbb. {PP 177.1}

Ézsau saját kedvét keresve nőtt fel, és minden érdeklődése a jelenre összpontosult. Nem tűrte a korlátozást, és örömet lelte a vadászélet szilaj szabadságában. Egész fiatalon úgy döntött, hogy vadász lesz. Mégis ő volt atyja kedvence. A csendes, békeszerető pásztornak tetszett az idősebb fiú merészsége és ereje, aki félelmet nem ismerve barangolt be hegyet és pusztát, hazatérve vadat vitt atyjának, és elmesélte kalandos életének izgalmas történeteit. A meggondolt, szorgalmas és gondos Jákób, aki többet gondolt a jövőre, mint a jelenre, elégedetten élt otthon, gondozta a nyáját, és művelte a földet. Türelmét és állhatatosságát, gazdaságosságát és óvatosságát anyja értékelte. Jákób érzései mélyek és erősek voltak, gyengédségével és szüntelen figyelmességével sokkal több örömet szerzett anyjának, mint Ézsau hangoskodó, időnkénti kedvessége. Rebekának Jákób volt a kedvesebb. {PP 177.2}

Az Ábrahámnak tett és fiának megerősített ígérek álltak Izsák és Rebeka vágyainak és reményeinek középpontjában. Ézsau és Jákób jól ismerte ezeket az ígéreteket. Arra tanították őket, hogy az elsőszülöttségi jogot nagyon fontos dolognak tartsák, mert az nemcsak világi javak öröklését foglalta magában, hanem kiemelkedő lelki értékeket is. Az elsőszülöttségi jog birtokosa volt a család papja, és tőle származott a világ eljövendő Megváltója. Másrészt az elsőszülöttségi jog birtokosának kötelezettségei is voltak. Aki örökli majd áldásait, annak Isten szolgálatára kell szentelnie életét. Ábrahámmal hasonlóan teljesítenie kell Isten kívánalmait. Házasságában, családi kapcsolataiban, a közéletben Isten akaratát kell követnie. {PP 177.3}

Izsák ismertette fiaival a kiváltságokat és a feltételeket, s világosan megmondta, hogy Ézsaut, az idősebbet illeti meg az elsőszülöttségi jog. De Ézsau nem volt kedve a jámborsághoz, ő nem hajlott a vallásos életre. A lelki elsőszülöttségi joggal járó követelményeket kellemetlen, sőt gyűlölt korlátozásnak tartotta. Isten törvényét, amely az Ábrahámmal kötött szövetség feltétele volt, Ézsau a szolgaság igájának tekintette. Ki akarta elégíteni vágyait, és semmit sem kívánt annyira, mint hogy azt tehesse, ami neki tetszik. A hatalom és gazdagság, lakmározás és dőzsölés jelentette neki a boldogságot. Szilaj, kószáló, gátlástalan szabad életben lelte kedvét. Rebeka emlékezett az angyal szavaira, és világosabban ítélte meg fiai jellemét, mint férje. Biztos volt abban, hogy Isten ígéretének öröksége Jákóbnak szól. Elismételte Izsáknak az angyal szavait, de az atya az idősebb fiúra összpontosította szeretetét, és nem ingott meg szándékában. {PP 178.1}

Jákób megtudta anyjától, hogy Isten neki szánta az elsőszülöttségi jogot, és kimondhatatlanul vágyott az ezzel járó kiváltságokra. Nem atyja gazdagsága után sóvárgott, hanem lelki elsőszülöttségi jogra. Istennel beszélgetni, ahogy az igaz Ábrahám tette; engesztelő áldozatot mutatni be családjáért; a választott nép és a megígért Messiás ősatyjává lenni és örökölni a szövetség áldásaiban foglalt múlhatatlan javakat, ezekre a kiváltságokra és erre a megtiszteltetésre vágyott egész szívvel. Mindig a jövőre gondolt, és igyekezett megragadni láthatatlan áldásait. {PP 178.2}

Titkolt vágyódással hallgatta mindazt, amit atyja a lelki elsőszülöttségi jogról mondott; kincsként őrizte azt, amit anyjától megtudott. Éjjel és nappal ez foglalkoztatta, annyira, hogy egész életét betöltő érdeklődéssé vált. Jákób többre értékelte az örök áldásokat, mint a mulandókat, de nem volt tapasztalata Istennel, akit imádozott. Szívét nem újította meg Isten kegyelme. Azt hitte, hogy a róla szóló ígért nem valósulhat meg addig, amíg Ézsaué az elsőszülöttségi jog. Állandóan azt kutatta, hogyan szerezheti meg azokat az áldásokat, amelyeket bátyja annyira nem becsült, de ami neki olyan értékes volt. {PP 178.3}

Ézsau, amikor egy napon a vadászból lankadtan és fáradtan jött haza, abból az ételből kért, amit Jákób készített. Jákób, akit főként egy gondolat foglalkoztatott, megragadta a kedvező alkalmat, és felkínálta, hogy az elsőszülöttségi jog árán kielégíti bátyja éhségét. "[...] Ímé én halni járok," - kiáltotta a meggondolatlan vadász, aki önmagától semmit sem tagadott meg - "mire való hát nékem az én elsőszülöttségem?" (1Móz

25:32). És egy tál lencséért megvált elsőszülöttségi jogától, esküvel erősítve meg azt. Nem sokkal később kaphatott volna ételt atyja sátraiban, de hogy kielégítse pillanatnyi kívánságát, könnyelműen elcserélte azt a dicső örökséget, amelyet maga Isten ígért atyáinak. Minden érdeklődése a jelenre irányult. Kész volt feláldozni a mennyeit a földiért, felcserélni a jövődjét egy pillanatnyi élvezetért. {PP 179.1}

"[...] Így veté meg Ézsau az elsőszülöttséget" (1Móz 25:34). Megkönnyebbült, amikor túladott rajta. Útja most már akadálytalan: azt tehet, ami neki tetszik. Tévesen szabadságnak nevezett vad élvezetért most is hányan adják el elsőszülöttségi jogukat, a tiszta, folt nélküli, a menny örökkévalóságára szóló örökség jogát! {PP 179.2}

A pusztán külső és földi varázsnak hódoló Ézsau két feleséget vett Khitteus lányai közül. Ők hamis isteneket imádtak, és bálványimádásuk kegyetlenül fájt Izsáknak és Rebekának. Ézsau megszegte a szövetség egyik feltételét, azt, amely megtiltotta a választott nép és a pogányok közti házasságot. Izsák még mindig kitartott elhatározása mellett, hogy Ézsaura ruházza az elsőszülöttségi jogot. Rebeka érve - Jákób áldás utáni vágyódása, és Ézsau közömbössége az elsőszülöttségi jog kötelezettségeivel szemben - nem tudta megváltoztatni az atya szándékát. {PP 179.3}

Évek múltak el, amíg az öreg és vak Izsák, aki közeli halálára készült, elhatározta, hogy nem vár tovább, hanem megáldja idősebb fiát. Ismerve Rebeka és Jákób ellenvéleményét, titokban akarta elvégezni az ünnepélyes szertartást. Szokás volt ilyen alkalmakkor lakomát készíteni, ezért a pátriárka így szólott Ézsauhoz: "[...] menj ki a mezőre, és vadássz énnékem vadat. És csinálj nékem kedvem szerint való ételt [...] hogy megáldjon téged az én lelkem, minekelőtte meghalok" (1Móz 27:3-4). {PP 179.4}

Rebeka megsejtette Izsák szándékát. Meg volt győződve arról, hogy az ellentétben van Isten kijelentett akaratával. Féltő volt, hogy Izsák magára vonja Isten haragját, és megfosztja fiatalabb fiát attól a feladattól, amelyre Isten elhívta. Rebeka elhatározta, hogy cselhez folyamodik, mivel hiába próbálta érvekkel meggyőzni Izsákot. {PP 180.1}

Amikor Ézsau útnak indult, Rebeka azonnal hozzáfogott szándéka megvalósításához. Elmondta Jákóbnak, mi történt, hangsúlyozva, hogy azonnali cselekvésre van szükség, nehogy Ézsau nyerje el az áldást véglegesen és megmásíthatatlanul. Biztosította fiát arról, hogy ha követi utasításait, ő kaphatja meg azt, ahogy Isten megígérte. Jákób nem szívesen fogadta az anyja által javasolt tervet. Az a gondolat, hogy becsapja atyját, nagyon lehangolta. Úgy érezte, hogy ez a bűn inkább átkot, mint áldást hoz. De az anya eloszlatta fia aggályait, és Jákób hozzáfogott, hogy megvalósítsa anyja indítványát. Nem akart kifejezetten hazudni, de amikor már atyjánál volt, úgy látta, túl messzire ment ahhoz, hogy visszalépjen. És megszerezte csalással a sóvárgott áldást. {PP 180.2}

Jákóbnak és Rebekának sikerült céljukat elérni, de a csalással csak bajt és fájdalmat szereztek maguknak. Isten kijelentette, hogy Jákób kapja meg az elsőszülöttségi jogot, és az általa jónak látott időben teljesítette volna ígéretét, ha hittel kivárták volna, hogy cselekedjék értük. De ahogy most is sokan, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, ők sem akarták Isten kezében hagyni az ügyet. Rebeka keservesen megbánta, hogy rossz tanácsot adott fiának. E tanács miatt kellett elválnia tőle, és soha többé nem láthatta. Attól az órától kezdve, hogy megkapta az elsőszülöttségi jogot, önvád súlya nehezedett Jákóbra. Vétkezett atyja, bátyja, saját lelke, és Isten ellen. Egész életében bánhatta a bűnt, amit egy rövid óra alatt elkövetett. Felelevenedett előtte ez az esemény, amikor saját fiainak gonoszsága nyomasztotta lelkét. {PP 180.3}

Ahogy Jákób elhagyta atyja sátrát, Ézsau lépett be oda. Bár eladta elsőszülöttségi jogát, és ezt ünnepélyes esküvel erősítette meg, most elhatározta, hogy megszerzi az áldásokat, nem törődve öccse igényével. A lelki elsőszülöttségi joghoz kapcsolódott a földi, amely a család fejévé, és atyja vagyonából két rész birtokosává tette volna. Ezek olyan áldások voltak, amelyeket értékelni tudott. "[...] Keljen fel az én atyám," - mondta - "és egyék az ő fia vadászatából, hogy áldjon meg engem a te lelked" (1Móz 27:31). {PP 180.4}

A vak, idős atya reszketett a megdöbbenéstől és fájdalomtól, amikor felismerte, hogy becsapták. Sokáig gyengéden dédelgetett reményei hiúsultak meg, és neki is fájt az a csalódás, amit idősebb fia érezhetett. De hirtelen megvilágosodott előtte, hogy a gondviselő Isten hiúsította meg szándékát, és véghezvitte azt, amit ő, Izsák, meg akart akadályozni. Visszaemlékezett azokra a szavakra, amelyeket az angyal Rebekának mondott,

és Jákób most elkövetett bűne ellenére, meglátta benne azt, aki a legalkalmasabb Isten szándékai megvalósítására. Amíg az áldás szavai ajkán voltak, érezte a Lélek ihletését; és most, ismerve az összes körülményt, megerősítette a Jákóbra akaratlanul kimondott áldást: "[...] megáldottam őt, és áldott is léssen" (1Móz 27:33). {PP 181.1}

Ézsaú nem sokra értékelte az áldást, amíg az elérhetőnek látszott számára, de most - miután örökre elvesztette - vágyott rá. Hirtelen és szenvedélyes természetének minden indulata feltámadt, rettenetes volt fájdalma és haragja. Mérhetetlen keserűséggel sírva kiáltotta: "Áldj meg engem is atyám" "Nem tartottál-é nékem is valami áldást?" (1Móz 27:34.36). De az elhangzott ígéretet nem lehetett visszavonni. A könnyelműen elvesztegetett elsőszülöttségi jogot nem lehetett visszaszerezni. "Egy ételért", étvágyának pillanatnyi kielégítéséért - aminek soha nem szabott határt - Ézsaú eladta örökségét. De amikor felismerte oktalanságát, túl késő volt visszaszerezni az áldást. "[...] mert nem találta meg a megbánás helyét, noha könnyhullatással kereste" (Zsid 12:17). Ézsaúnak is volt joga ahhoz, hogy bűnbánattal keresse Isten kegyét, de az elsőszülöttségi jog visszaszerzésére nem volt lehetősége. Nem büntudat okozta fájdalmát. Nem arra vágyott, hogy megbéküljön Istennel. Bűnének következményei miatt bánkódott, és nem azért, mert vétkezett. {PP 181.2}

A menny áldásaival és kívánalmaival szembeni közömbössége miatt nevezi a Szentírás Ézsaút "istentelen"-nek (Zsid 12:16). Ő azokat képviseli, akik nem sokra értékelik a Krisztus által megszerzett üdvösséget, és a föld mulandó dolgaiért feláldozzák mennyei örökségüket. Tömegek élnek csak a mának. Nem gondolnak és nem törődnek a jövővel. Ézsaúhoz hasonlóan kiáltanak: "[...] Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk!" (1Kor 15:32). Hajlamaik rabjai, az önmegtagadás gyakorlása helyett lemondanak a legnagyobb értékekről. Ha választani kell a romlott étvágy kielégítése és az önmegtagadóknak és istenfélőknek megígért áldások között - az étvágy győz, és Isten és a menny veszít. Milyen sokan, még magukat kereszténynek vallók is, ragaszkodnak azokhoz az élvezetekhez, amelyek károsítják egészségüket és megbénítják lelki érzékenységüket. Sértve érzik magukat arra a felszólításra, hogy tisztítsák meg magukat minden testi és lelki szennytől, és szentelődjenek meg Isten félelmében. Látják, hogy e káros élvezetekkel együtt nem lehet a mennyet is megszerezni, és mivel az örök élethez vezető út nagyon keskeny, nem akarnak többé azon járni. {PP 181.3}

Érzéki élvezetekért tömegek adják el elsőszülöttségi jogukat. Feláldozzák egészségüket, csökkentik szellemi képességeiket, és elveszítik a mennyet. Mindezt múltó örömeikért, olyan élvezetért, amely gyöngít és lealjasít. Ahogy Ézsaú is akkor látta meg az elhamarkodott csere oktalanságát, amikor az elvesztett már késő volt visszaszerezni, így lesz Isten napján azokkal is, akik önző kedvtelésekkel cserélik fel mennyei örökségüket. {PP 182.1}